
Zpověď divošky

KAPITOLA 21.

Gino Santangelo v sobě dusil zuřivost žhavou jako výheň. Jeho dcera Lucky byla už několik dní nezvěstná a on pořád ještě neměl potuchy, kam se mohla vypařit. Costa dostal tu špatnou zprávu přímo od školní ředitelky, okamžitě Ginovi zavolal a ten co nejrychleji skočil do letadla. S Costou po boku se jako smyslů zbavený vrtil do internátní školy v Connecticutu a podrobil ředitelku důkladnému výslechu. Ředitelka však běsnila stejně jako oni dva – zmizelá studentka mohla těžko přispět k pověsti elitní soukromé školy. Důrazně doporučila obrátit se na policii, což Gino stejně důrazně odmítl, protože o zásah z vnějšku vážně neměl zájem. Osobně si promluvil s děvčaty v Luckyině třídě a nezjistil absolutně nic. Jeho úsilí však nikam nevedlo až do chvíle, kdy si vzpomněl na Luckyinu kamarádku z předchozího léta, a zavolal do Londýna matce Olympie Stanislopoulosové. Ta ho ujistila, že Olympia momentálně bydlí v rodinném pařížském bytě a navštěvuje kurz ruštiny.

„Překontrolujte ji!“ nedal se odbýt Gino.

„To je zbytečné!“ prohlásila paní Stanislopoulosová mrazivým tónem. „Moje dcera je hodné děvče.“

Hodná holka, to zrovna, ty důro! pomyslel si Gino. Kde kčertu je *moje* hodná holka? Ha? Proklatě dobře si uvědomoval, že Lucky je jako z divokých vajec a že ji neukočíruje ani on sám. Nepřetržitě odmlouvala, stavěla si hlavu a navíc mu oznámila, že chce spravovat rodinné podniky spolu s ním.

Ale co by, proboha, *dělala*? Vážně jí to nedochází? Je holka, ženská, a ta se má vdát, zůstat doma a vychovávat rodinu.

No dobře, nemá vzor v matce. Gino však odjakživa dbal na to, aby v domě vždycky byla nějaká žena – učitelky, hospodyně a taky Costova žena, která pro děti byla tetou Jen. Lucky tetičku Jen milovala, viděla v ní druhou matku.

Sakra práce, kde je jeho neposlušná dcera?

Gino si v zoufalství vykresloval ty nejčernější scénáře. Unesli ji? Znásilnili? Mučili? Stala se vězněm některého z mnoha Ginových nepřátel?

Čert vem ty davy obchodních konkurentů! Tu spoustu svinstva, kterou musí v jednom kuse vymetat!

Představil si Lucky spoutanou a osamělou. A pak si zkusil vykreslit, jak se jeho dcera snaží stopem vrátit do Kalifornie v těch svých těsných džínách a upnutém tričku. Co když u ní zastaví nějaký hajzl kamionák a nabídne jí svezení? A pak živě viděl rvačku. Znásilnění a nakonec hadrové tělo své holčičky, letící z kabiny kamionu do škarpy.

Gino nepřítčně zuřil. Přesunul se do newyorského bytu, kde mu společnost dělala Jen s Costou. „Lucky je chytrá holčička, ta se o sebe dokáže postarat,“ nepřestávala ho utěšovat Jen. „V tomhle je po tobě, Gino. Uvidíš, že se objeví zdravá a v pořádku.“

Jí se to říkalo. Pcha! Co ta o tom může vědět?

Gino zavolal Dariovi do jeho internátní školy a vysvětlil mu, co se děje.

Daria ta zpráva zřejmě šokovala. „Promiň, tati... Tedy, Gino... ale vůbec se mi neozvala.“

„Určitě?“ naléhal Gino. Dobře věděl, že sourozenci jsou si blízcí a že Dario by udělal první poslední, jen aby sestru ochránil.

„Ani slovo!“ ujišťoval ho Dario.

„Poslouchej, synku, jestli se ti nakonec ozve –“

„Tak ti stoprocentně zavolám!“ polkl Dario nervózně. Nemohl si pomoci, ale otce se odjakživa trochu bál.

Gino odložil telefon a začal rozčileně přecházet po obývacím pokoji. Dario byl vzorný a hodný chlapec, úplně jiný než jeho divoká, nespoutaná sestra Lucky, která si podle všeho namlouvá, že jí projde kompletně všechno. Potíž s Lucky byla v tom, že všechno dělala podle svého, a to samozřejmě nebyl ten správný postoj. Vždyť jí je teprve patnáct! *Patnáct*, prokristapána!

Dítě. Holčička.

Gino se otrásl hrůzou při pouhé představě všeho, co se dceři mohlo stát. Byla nezkušená. Nevinná, bez informací o tom, jak to na světě chodí. Ne-

měla ani špetku selského rozumu, nedostala příležitost poučit se z tvrdé reality.

Ale jak ji Gino může ochránit, když ani neví, kam se mu zatoulala?

Znovu zavolal matce toho děvčete Stanislopoulosových.

„Proklepla jste tu svou holčinu?“ vyzvídal nerudně.

„Jsem na cestách, pane Santangelo!“ odvětila žena mrazivě. „Můj asistent se vám ozve.“

Upjatá nafrněná mrcha! Byla Ginovi platná asi jako jeptiška v bordelu.

„Sežeňte mi číslo na otce!“ houkl na Costu, který ihned vyskočil, aby splnil úkol. „Možná s ním bude lepší řeč.“

KAPITOLA 22.

Vrátíme se do Cannes, ale Olympia má chuť v pařbě pokračovat. Začne všechny zvát do vily. *Proboha*, Olympie? Proč?

V duchu už sestavuju plán útěku, protože pokud se tam Warris s kámoši nastěhují natrvalo, já tam rozhodně nezůstanu.

No, zkusím pár dní počkat, ale pak zavolám tetičce Jen a svěřím se, že jsem udělala obrovskou chybu, a ať je tak strašně hodná a pomůže mi dostat se zase domů. Prosím, teti. Teta to udělá, protože mi nedokáže nic odepřít. A potom budu muset nějak přežít Ginův hněv. Tomu prostě neuniknu.

Hmmm... Koneckonců mám na vybranou – buď přetrpět Ginův hněv a trest, nebo strávit celou věčnost se sjetou Olympií a jejím slizáckým miláčkem. Uznejte, že to není těžký rozhodování.

Takže! Jsem pevně odhodlaná odtud zmizet, pokud se z bleskového pobláznění Jonem nevyklube něco vážnějšího. Za barovým pultem vypadal úžasně sexy, neodolatelně. Možná bych to mohla posunout o krůček dál za *skoro*.

Ale na druhou stranu, radši ne. Představa těhotenství v tomhle věku mě odstrašuje dokonale. A já *tak* hloupá zase nejsem.

Ve vile se všichni okamžitě pustí do hulení a dalších metod, jak si co nejrychleji vypnout mozek. Vytratím se nahoru do pokoje a zamknu dveře. Už postě si přiznávám, že tohle dobrodružství jsem si představovala úplně jinak.

Přijde další ráno a začíná další slunný den. Je nádherně vlaze a já jsem vzhůru jako jediná. Domyslím si, že Pippa na noc neodjela, protože v obývacím pokoji zůstalo její sáčko přehozené přes opěradlo židle a taky tu visí její kabelka. Vzpomenu si na jejího nohsleda Marche – zůstal tu taky?

Asi ne, protože rolls zmizel. Warris se podle všeho vrátil do města pro mercedes, protože teď ho vidím na příjezdový cestě.

Připadám si hrozně osaměle; fakt nic moc pocít. Stýská se mi po Los Angeles, Dariovi a našem domě. A taky – jo, nezapírám – pekelně mi chybí Marco, i když mě v podstatě pořád ignoruje.

Ale pokud se vrátím domů, rozhodně to neznamená, že se vrátím i do školy. Ani náhodou. Se školou definitivně končím a Gino by si měl hezky rychle uvědomit, že mě nedonutí k ničemu, co já nechci. Jsem připravená bojovat s ním do posledního dechu. Zkrátka – žádná škola.

Olympia, Warris a Pippa se kolem poledne vynoří z ložnice jako šťastná trojka. Už se z toho stává pravidlo – to jejich polední vstávání. Co podle Olympie asi celé odpoledne sama dělám? No, po pravdě, je jí to absolutně fuk. Teď má Warrise a beze mě se v pohodě obejde.

Z nejnovějšího vývoje událostí jsem dost zhnusená a zklamaná. Vážně *trojka*? No to mě podrž!